

Sophie McKenzie

STORM VAN LEUGENS

UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

1

Ik sla het portier van de auto achter me dicht en loop achter mama en Parker aan het grote, bakstenen gebouw van Mayes Cranston Bouw & Ontwikkeling in. Vanmorgen werd ik wakker met dat stekelige, geïrriteerde gevoel in mijn hoofd. Dat heb ik wel vaker. Het komt af en toe opzetten, al sinds papa vorige zomer is vertrokken. Het is te vergelijken met het gevoel van kriebelige, ongemakkelijke kleding, alleen kun je die uittrekken, maar je hersens dus niet.

Gelukkig hoeven we deze ochtend niet naar school.

De koude januariwind blijft op de parkeerplaats achter en in de ontvangsthal komt de warmte ons tegemoet. Het ruikt hier naar meubelwas en muffe lucht. Mijn moeder werkt hier vijf dagen per week als administratief medewerker, maar is daarnaast ook bezig met een of ander groot project voor het bedrijf. Dat slokt al haar vrije tijd op, al sinds het begin van de maand.

Het is een jaar geleden dat ik hier ben geweest, op zo'n dag dat medewerkers hun kind mochten meenemen.

'O, dit wordt echt zó boeiend,' fluistert Parker.

Ik zeg niets. 'Boeiend' zou ik het niet willen noemen.

'Hallo Christian!' zegt mama als ze haastig haar per-

soneelspasje, dat ook dienstdoet als sleutelkaart, op haar vest klemt. De laatste tijd doet mama alles gehaast, maar dat komt doordat ze bijna altijd aan het werk is.

Ik kijk op en zie een man met een hoekige kaak in een net, donkerblauw en op maat gemaakt pak op ons afkomen. Hij houdt zijn armen gespreid om ons welkom te heten. Mama vertelt vaak over Christian; hij is het hoofd van de technische afdeling en kan het met iedereen goed vinden, of althans, dat zegt zij. Ik geloof dat ik hem me vaag herinner van vorig jaar.

‘Dit kan toch niet Hollie zijn?’ vraagt hij met een brede grijns. ‘Wat is ze lang geworden!’

‘Ik heb anders een zeer gemiddelde lengte voor iemand van veertien,’ mompel ik. Mensen vinden me altijd lang. Dat komt doordat mijn lijf nogal slungelig is. Dat woord gebruikt mijn oudtante Louella altijd als ze mij beschrijft. Ze zegt dat ik vanzelf in die lange, dunne armen en benen zal groeien. Daar ben ik niet zo zeker van. Bovendien zie ik er liever gewoon normaal uit.

‘Hollie!’ Mama glimlacht, maar haar stem heeft iets waarschuwend. *Zet me nou niet voor schut!* Dat is wat ze eigenlijk probeert te zeggen. Ik sla mijn armen over elkaar en voel me ongemakkelijk. Het was niet mijn bedoeling om onbeleefd te zijn, maar wat moet je dán zeggen als mensen zulke persoonlijke opmerkingen maken? Naast me staat Parker nerveus te wiebelen, van haar ene voet op de andere. Ze bijt op haar onderlip.

‘En dit is Parker, Hollies vriendin. Ze werken samen aan dit techniekwerkstuk,’ legt mama uit.

Onthoudt ze dan nooit wat?

‘Het is geen techniekwerkstuk,’ zeg ik. ‘Het is een onderzoeksproject.’

‘Met als doel dat wij iets onderzoeken, identificeren en analyseren. En daarvoor hebben wij gekozen voor het nieuwe kustverdedigingssysteem hier in Salthaven, dat door Mayes Cranston Bouw & Ontwikkeling is ontworpen en getest, en dat enkele maanden geleden in gebruik is genomen,’ flapt Parker eruit als een spraakwaterval. Zo te horen heeft ze de synopsis die wij – en dan bedoel ik eigenlijk Parker – voor mevrouw Griffin moesten schrijven al helemaal uit haar hoofd geleerd. ‘Het is een project voor milieuwetenschap.’

Christian staart haar aan en er verschijnt een glimlach rond zijn lippen. ‘Dat klinkt ambitieus.’

‘Het is in feite gewoon een verslag over hoe Mayes Cranston recentelijk de zeekering voor de kust volledig heeft vernieuwd,’ leg ik uit.

‘Ik heb er al heel wat onderzoek naar gedaan,’ vertelt Parker trots. ‘De oorspronkelijke afsluitdam is in de jaren negentig van de vorige eeuw gebouwd, maar is in de loop van de tijd verzwakt geraakt en met de versnelde opwarming van de aarde is enkele jaren geleden besloten dat de dam niet langer sterk of groot genoeg was. Daarom is er afgelopen najaar een nieuwe, grotere dam van gewapend beton gebouwd.’ Ze klapt in haar handen. ‘Ik kan niet wachten om te kijken hoe jullie de interface met de supercomputer hebben geregeld, en misschien mogen we zelfs de *mapping*-software in actie zien? O, en ik zou ook dolgraag willen weten hoe jullie de simulatietank hebben geprogrammeerd.’

Ik rol met mijn ogen. Parker is een ongelooflijke nerd.

‘Geen zorgen!’ Christian lacht en laat twee rijen stralend witte, rechte tanden zien. Parker kleurt nog roder dan een aardbei en mama geeft haar een geruststellend klopje op haar schouder. Hoe komt het dat ze wel zo reageert als Parker de zenuwen heeft, maar er niets mee kan als ik me niet op mijn gemak voel?

‘Nou, dat klinkt anders toch echt als een techniek-werkstuk, hoor, Hollie!’ zegt mama bits.

Ik kijk naar de donkerrode vloerbedekking. Mama en ik hadden tot voor kort een heel hechte band. Nadat papa was vertrokken, werd alles anders. Mama is niet alleen de hele tijd met haar werk bezig, maar zelfs als ze wel thuis is, is ze afgeleid. Ze luistert niet eens meer echt naar me, of naar wie dan ook. Ik weet dat ze zich constant zorgen maakt over geld nu we alleen van haar salaris moeten rondkomen, en ik snap ook dat het moeilijk voor haar moet zijn. Echt waar. Maar als papa niet was vertrokken, was dit nooit zo gelopen.

En papa vertrok vanwege haar. Dat heeft hij nadrukkelijk gezegd, vorig jaar op 30 augustus, de laatste dag dat ik hem heb gesproken. ‘Ik wil gewoon niet meer samen zijn met je moeder,’ zei hij toen. Daar kwam uiteraard een ‘dat is niemands schuld’ achteraan, maar hij houdt mij niet voor de gek. Mama zeurde in die tijd ook steeds dat hij eens een baan moest gaan zoeken. Als het niet haar schuld is, van wie dan wel?

‘En jij, Hollie?’ Christians stem brengt me terug naar de maffe ontvangsthall van Mayes Cranston. Hij glimlacht nog steeds heel vriendelijk. Terwijl mama me nogal nors

en fronsend aankijkt en Parker naar haar schoenen staart.

‘En ik wat?’ vraag ik.

Mama maakt een afkeurend geluidje, alsof ik iets heel brutaals heb gezegd.

‘Ik vroeg me af waar jouw interesse naar uitgaat,’ zegt Christian. ‘De supercomputer, net als Parker? Of misschien meer het technische ontwerp? We hebben een zeer krachtige rasterlektronenmicroscop waarmee we zoeken naar zwakke plekken in metaallegingen.’

‘O.’ Ik haal mijn schouders op. Ik ben net zo begaan met de stijgende zeespiegel en de klimaatcrisis als andere kinderen van mijn leeftijd, maar ik kan me niet voorstellen dat ik die nieuwe zeevering nou zo interessant ga vinden, zelfs als ik een van Christians supersterke microscopen zou gebruiken om hem te inspecteren.

In tegenstelling tot Parker, die de afgelopen dagen zo veel mogelijk heeft gelezen over kustverdedigings-systemen en dammen, doe ik dit project alleen omdat het moet.

‘Kom nou, Hollie, dit is een bedrijf dat beschikt over de meest geavanceerde technieken.’ Mama geeft me een duwtje. ‘Ik had er in mijn schooltijd alles voor over om een rondleiding te krijgen door een bedrijf als dit.’

Ik sla mijn ogen op naar het plafond. Dat is ook zoiets. Mama houdt maar niet op met benadrukken dat zij haar kans om wetenschap op het hoogste niveau te beoefenen heeft laten liggen doordat ze niet naar de universiteit is gegaan, en dat het o zo belangrijk is dat ik goed presteer in wiskunde en andere wetenschappelijke vakken, zodat ik wél kan gaan studeren.

Niemand die vraagt wat ik wil.

Mama fronsst nog meer en haar stem klinkt nog bitser dan eerder. ‘Het was heel aardig van mevrouw Somersby om jullie vandaag hier te ontvangen, Hollie. Ik mag hopen dat er in elk geval íéts is wat je interessant vindt?’

‘Niet echt,’ mompelt ik.

De stilte slaat om naar ongemakkelijk. Mama slaakt een zucht van frustratie. Christian lijkt zich te generen.

‘Wie is mevrouw Somersby?’ vraagt Parker op een heel zachte fluisterton.

‘De grote baas,’ antwoord ik zacht. Ik heb mama’s baas nooit ontmoet, die is zes maanden geleden pas bij dit bedrijf aan de slag gegaan, vlak voordat ze aan de nieuwe zeevering begonnen. Het beetje wat ik weet, bevat me niet. Want het is mama’s baas die ervoor zorgt dat ze de hele tijd zo hard moet werken.

‘En je noemt haar mevrouw Somersby, Hollie,’ zegt mama kortaf. Ze draait zich om naar Parker. ‘Zij is de directeur van dit hele bedrijf.’

‘Ah, “grote baas” klopt ook wel, hoor,’ zegt Christian met een grijns.

Ik glimlach bijna terug. Misschien valt Christian toch wel mee.

‘Gaat mevrouw Somersby de rondleiding geven?’ vraagt Parker gretig.

‘Nee, dat neem ik voor mijn rekening,’ zegt Christian. Hij tikt op het personeelspasje dat hij aan de borstzak van zijn jasje heeft hangen. ‘Volgens mij kan ik jullie iets laten zien wat zelfs Hollie wel interessant gaat vinden. Zullen we gaan?’

‘Nog niet,’ zeg ik snel. ‘We moeten op Rex wachten, die hoort ook bij ons groepje.’

Ik heb zijn naam nog niet gezegd, of er kruipt een warm gevoel langs mijn nek omhoog. Ik hoop dat niemand het merkt.

Rex Russell kwam vorig jaar in september voor het eerst bij ons op school. Hij is een van die coole jongens met wie iedereen wel bevriend wil zijn. Hij had hooguit vijf woorden tegen me gezegd voordat mevrouw Griffin hem bij ons groepje indeelde. En dat was eigenlijk niet eerlijk tegenover hem. Elk groepje wilde hem dolgraag hebben, terwijl niemand met mij en Parker wilde samenwerken. Blijkbaar vond mevrouw Griffin dat een logische keuze, of zo.

Op die manier kreeg niemand in de klas zijn zin.

Behalve ik. Niet dat het helemaal zo is gelopen als ik had gehoopt. Nog niet, in elk geval. Rex en ik hebben nu wel wat meer tegen elkaar gezegd, maar dat ging alleen maar over het project. Al leek hij best wel onder de indruk dat ik dankzij mijn moeder zo snel al een bezoekje heb kunnen regelen bij Mayes Cranston. Opgelaten beweeg ik een hand door mijn haar. Gedragen mijn donkere krullen zich een beetje? Was er maar een spiegel in de buurt om dat te controleren.

‘Dankzij mijn onderzoek heb ik ontdekt dat de nieuwe afsluitdam dus een stuk groter is, met meer wapeningsstaal in het beton. Zijn er nog andere verschillen?’ vraagt Parker met haar telefoon in de hand, klaar om aantekeningen te maken.

‘Eh, ja, we hebben ook de veerkracht verbeterd van

de grondankers onder aan de dam, in de zeebedding,' legt Christian uit. 'Die muur is nu zelfs sterk genoeg om een tsunami tegen te houden! Ha ha! We hebben getest met...' Zijn stem vervaagt als ik me omdraai naar de glazen voordeur naast ons en naar buiten kijk, waar het inmiddels miezert.

Rex had er toch allang moeten zijn? Ik heb hem nog aangeboden dat hij met Parker en mij kon meerijden, maar hij zei dat hij zelf wel iets zou regelen.

Er rijdt een glanzend zwarte wagen het parkeerterrein op. Hij glijdt soepel langs alle andere voertuigen, inclusief mama's ingedeukte stationcar, en blijft dan vlak bij ons, net links van de hoofdingang staan. Een bewaker in uniform komt ineens van om de hoek aangesnel om het portier te openen. Een vrouw op hakken en met een crèmekleurige trenchcoat stapt uit. Haar korte kapsel beweegt naar voren als ze met de bewaker spreekt, en zich vervolgens bukt om iets te zeggen tegen iemand op de passagiersstoel. Achter me voel ik iets bewegen, en ik kijk om. Een ernstig kijkende, redelijk jonge man staat nu bij de receptie met een laptop en een beker koffie in zijn handen.

'Ze is er!' roept hij naar iemand die ik niet kan zien.

Ik kijk weer naar de vrouw. Zij moet dan wel de grote baas zijn, mevrouw Somersby. Ze praat nog steeds met de persoon op de rijdersstoel. De bewaker loopt ondertussen naar de voordeur van het gebouw en houdt die voor haar open.

'Hallo Geoff,' zegt mama tegen hem.

Hij knikt haar toe. 'Goedemorgen.'

Terwijl mevrouw Somersby haar portier met een klik sluit, kijk ik snel opzij naar mama, met haar bos grijzende haar en haar vormeloze vest. Een vreselijk onaardige gedachte schiet door mijn hoofd: als mama er net zo verzorgd en netjes uit zou zien als mevrouw Somersby, was papa vast niet weggegaan.

Die gedachte verdamppt als de passagier dan eindelijk de auto verlaat en achter mevrouw Somersby aan naar de voordeur loopt.

Mijn mond zakt open. Het is Rex Russell!

2

Mevrouw Somersby loopt met snelle passen naar binnen en Rex wandelt achter haar aan. Hij vangt mijn blik en glimlacht. Ik realiseer me dat mijn mond nog openhangt en doe hem dicht.

‘Kom mee, Rex,’ zegt mevrouw Somersby ongeduldig. ‘We zijn al laat.’

Het is bijna alsof er een lampje gaat branden: Rex moet haar zoon zijn.

Mevrouw Somersby trekt haar jas uit en laat haar blik over ons glijden. Ze draagt een zijden blouse en een zwart kokerrokje. Die blouse alleen al ziet eruit alsof hij even veel kost als mama in een hele maand verdient. Mevrouw Somersby overhandigt haar jas aan bewaker Geoff, die hem zwijgend aanneemt, vervolgens zachtjes de voordeur sluit en weer naar buiten verdwijnt.

‘Goedemorgen Anthea,’ zegt Christian opgewekt. ‘Je herinnert je ongetwijfeld nog wel dat de dochter van mevrouw Norris en haar vrienden vandaag zouden langskomen voor een schoolproj...’

‘Natuurlijk herinner ik me dat,’ zegt mevrouw Somersby ongeduldig. ‘Mijn zoon zit in dit groepje.’ Ze pakt Rex bij zijn schouder en stuurt hem naar ons toe.

Daar gaat de illusie dat Rex onder de indruk was toen ik dit bezoekje had geregeld omdat mijn moeder hier werkt. Zijn moeder is de baas van het hele bedrijf! Hij zal het vast heel grappig hebben gevonden.

‘O.’ Christian lijkt er net zo door overrompeld te zijn als ik. ‘Dat had ik me niet gerealiseerd.’

‘Hallo allemaal,’ zegt Rex, en hij zwaait er nonchalant bij.

‘Waarom heb je dat niet gezegd?’ snauwt mama me zachtjes toe.

‘Ik wist niet...’ begin ik.

‘Is dit jouw dochter?’ Mevrouw Somersby wendt zich tot mij. ‘Hallo, Mollie.’

Naast haar krimpt Rex ineen.

‘Eh, het is Hollie,’ zeg ik dan. ‘Met een H.’

‘En dit is Parker,’ voegt mama daar heel snel aan toe. Ze duwt Parker naar voren, en terwijl ze dat doet valt mama’s sleutelkaart van haar vestzakje op de grond. Ik kijk om me heen. Niemand anders lijkt het gemerkt te hebben.

Parker knikt mevrouw Somersby verlegen toe.

‘Het spijt me heel erg, mevrouw Somersby,’ zegt mama op bijna klagende toon. Ze werpt mij een boze blik toe. ‘Hollie heeft nooit verteld dat de Rex uit haar groepje úw Rex was.’

‘Omdat ik het niet wist,’ protesteer ik. ‘Dat heeft Rex nooit gezegd.’

Waarom doet mama nou ineens alsof dit mijn schuld is? Ze kijkt me kwaad aan. Mij. Réx is degene die niet heeft verteld wie hij was. Het gevoel van irritatie neemt toe. Ik kijk naar mama’s sleutelkaart op de grond, doe een

kleine stap opzij en bedek het pasje dan met mijn schoen. Ik neem het mee op onze rondleiding, eens kijken of we er nog interessante deuren mee kunnen openen. Mama zal het uiteraard niet leuk vinden als ik ga rondneuzen, maar dan heeft ze pech. Had ze maar mijn kant moeten kiezen.

‘Sorry,’ zegt Rex. ‘Ze heeft gelijk. Ik heb niemand verteld wie mijn moeder is, dat, eh... kwam niet echt ter sprake.’ Hij fronsd zijn wenkbrauwen, alsof hij niet zo goed begrijpt waarom we daar zo’n punt van maken.

‘Ik geloof niet dat ik het kan volgen,’ zegt mama zwakjes.

‘O, allemachtig.’ Mevrouw Somersby slaat haar ogen naar het plafond. ‘Rex heeft de achternaam van zijn vader.’ Ze drukt haar lippen even op elkaar voor een dun glimlachje. ‘Ik heb me niet gerealiseerd dat het later voor zo’n hoop verwarring zou zorgen dat ik bij mijn huwelijk mijn meisjesnaam heb aangehouden.’ Ze maakt er een geluid bij dat het midden houdt tussen een lach en een kuchje.

Ik knijp mijn ogen iets dicht. Is dit haar idee van een grappige opmerking?

Zo denkt Christian er blijkbaar wel over. Hij lacht net iets te hard en zegt dan: ‘Goed, als iedereen er nu is, zullen we dan met de rondleiding beginnen?’

‘Prima plan. Ik hoop dat de kinderen het nuttig vinden. Dag, Rex.’ Na een laatste blik op haar zoon loopt mevrouw Somersby door de hal. De jonge man met de koffie en de laptop schuifelt al naar voren en overhandigt haar de mok. Een ogenblik later verdwijnen ze uit het

zicht. Ondertussen arriveren er een hele hoop andere mensen die langs ons door de hal naar binnen komen.

‘Ik moet ook aan de slag,’ zegt mama verontschuldigend. ‘Mevrouw Somersby heeft me gevraagd de receptie een paar uur te bemannen, zolang Priya bij de tandarts is.’

‘Geen zorgen,’ zegt Christian. ‘Ik breng de kinderen over een uurtje weer terug.’

‘Geweldig,’ zegt mama. ‘Dan regel ik wel een taxi die ze rechtstreeks naar school brengt.’ Ze draait zich naar mij toe en zegt vervolgens, waar iedereen bij is: ‘En gedráág je alsjeblieft een beetje, Hollie.’ Alsof ik zes ben of zo! En dan loopt ze door de hal naar haar plekje achter de receptie.

Ik kijk naar de grond. De irritatie die ik voelde, wakert aan tot een vlaag van woede. Mama’s sleutelkaart zit nog steeds verstopt onder mijn schoen. Ik buk me heel snel, doe alsof een van de bandjes van mijn schoen verstel en laat het pasje in mijn zak verdwijnen.

‘Kunnen we?’ vraagt Christian, wrijvend in zijn handen.

‘Ja, hoor,’ zeg ik en ik kom weer overeind.

‘Mij best,’ zegt Rex met een knikje. ‘Hé, Parker hoe is ’t?’

‘Goed, hoor.’ Parker glimlacht voor het eerst sinds we er zijn.

Ik moet het hem nageven. Hoe ik ook over hem denk, Rex kan goed omgaan met Parker. Er zijn een hoop kinderen op school die haar belachelijk maken vanwege haar enthousiasme voor wetenschap, maar relaxte Rex accepteert haar zoals ze is.

En toch had hij eerder kunnen vertellen dat zijn moeder de grote baas van Mayes Cranston is.

‘Oké, deze kant op!’ Christian loopt voor ons uit door de ontvangsthal naar een deur naast de receptie. Hij houdt zijn kaart voor de scanner aan de muur en de deur gaat met een klik open. We volgen hem een lange gang in waar tapijt ligt, en met kamers links en rechts.

Ik zorg ervoor dat ik naast Rex loop en vraag: ‘Waarom heb je dat niet gezegd over je moeder?’

Langzaam haalt hij een schouder op. ‘Geen idee. Wist niet dat het zo belangrijk was.’ Hij aarzelt. ‘Het spijt me dat ze je naam verkeerd had.’ Er zakt een pluk haar voor zijn ogen en mijn maag maakt een kleine buiteling.

Verlegen tuit ik mijn lippen. ‘Geeft niet.’

Christian slaat een hoek om en neemt ons mee langs een grote kamer met glaswanden. Op de deur staat BESTUURSKAMER. Andere personeelsleden lopen langs ons en iedereen lacht en zegt gedag.

‘Dit is zo spannend!’ zegt Parker op zangerige toon.

‘Het is zeker weten interessant,’ valt Rex haar bij. ‘Wij krijgen te zien hoe Salthaven wordt beschermd tegen stormen en vloedgolven die dankzij de smeltende poolkappen steeds vaker zullen voorkomen. Dat is zo’n beetje het belangrijkste onderwerp waar we ons project over hadden kunnen doen.’ Hij kijkt op zijn telefoon en ik vraag me af of hij berichtjes stuurt naar een vriendinnetje. Of vriend. Rex woont, anders dan ik, niet in Salthaven en ik realiseer me ineens dat hij nogal gesloten is. Hij heeft er niet over opgeschept dat zijn familie rijk is of genoemd dat zijn moeder zo’n hoge functie heeft. Sterker

nog, volgens mij weet niemand op school iets over zijn privéleven, ook al zouden ze dat maar al te graag willen.

Aan het einde van de gang opent Christian weer een deur met zijn pasje en hij neemt ons mee een zwakverlichte ruimte in. Een dubbele rij hoge, zwarte servers staat tegen een van de muren en aan het uiteinde staat een losse terminal.

‘Is dit de supercomputer?’ Parker klinkt opgewonden. ‘Ik heb gelezen dat die draait op 1,6 miljoen processor-kernen en een rekenkracht heeft met snelheden tot wel twintig petaflops.’

Christian lacht. Rex trekt een vragend gezicht. ‘Wat is een petaflop?’

‘Dat betekent dat de supercomputer kan rekenen met de snelheid van twintig keer tien tot de macht vijftien,’ ratelt Parker. ‘Dat is meer dan een miljard handelingen per seconde.’

‘Inderdaad!’ Christian lijkt onder de indruk. ‘Maar dit is slechts onze eigen serverruimte. We laten de supercomputer alles regelen via de cloud.’

‘Ah, ja, natuurlijk.’ Parkers gezicht betreft en verraadt een mengeling van verlegenheid en teleurstelling.

‘Zullen we eens kijken naar het programma voor de simulatietank?’ stelt Christian met een vriendelijke glimlach voor. ‘Volgens mij zei je dat je dat graag wilde zien?’

‘O, jazerker.’ Parkers ogen beginnen weer te stralen.

Ik wissel een blik met Rex. Hij begrijpt blijkbaar net zo weinig van waar ze het over hebben als ik. Een heerlijke rilling kriebelt langs mijn rug omlaag om deze uitwisseling van blikken.

‘Wat is de simulta... dat tankding?’ vraagt Rex.

‘De simulatietank. Die noemen we hier gewoonlijk de golftank,’ legt Christian uit. Die hebben we vorig jaar gebruikt voor de berekening van de hoogte, dikte en kwaliteit van het staal dat we nodig hadden voor de nieuwe zeewering.’ Hij ontgrendelt de computerterminal aan het einde van de rij servers en tikt een enorm lang wachtwoord in.

Ik moet een geeuw onderdrukken en staar wat voor me uit.

‘Ik neem aan dat jullie meer interesse hebben in de test dan in de software, nietwaar, Hollie?’ vraagt Christian terwijl zijn vingers over het toetsenbord glijden en hij de benodigde mappen opent. Hij grijnst en kijkt me even zijdelings aan.

‘De test?’ Ik heb geen idee waar hij het over heeft.

‘Bedoelt u dat we de echte test mogen zien? Die in de golftank?’ Parker draait zich om naar Rex en mij en haar ogen fonkelen. ‘Dat is echt heel gaaf,’ zegt ze. ‘De computer stelt een programma in waarmee de techneuten diverse soorten staal kunnen testen voor de zeewering. Ze bootsen dan golven zeewater na om te zien hoe effectief elke staalsoort is.’

‘Wat, met echt zeewater bedoel je?’ vraagt Rex, die onder de indruk lijkt.

‘En met echte golven?’ voeg ik eraan toe. Ik probeer me voor te stellen hoe die test in zijn werk gaat.

‘Ja, dat klopt. De stalen panelen en de golven zijn allemaal op schaal nagemaakt, zodat de verhoudingen overeenkomen met de echte situatie.’ Christian wijst naar

een deur aan de andere kant van de kamer, in de hoek, waar SIMULATIETANKRUIMTE – GEEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN op staat. ‘Daar staat onze golftank.’ Hij draait zich terug naar het scherm voor zijn neus, waar nu een chaotische hoeveelheid aan vergelijkingen en diagrammen verschijnt. Parker tuurt ernaar met een stralend gezicht. ‘Dit is het programma dat we gebruikten voor de laatste test. Deze resultaten waren leidend in de keuze voor het soort staal dat we in de nieuwe afsluitdam hebben verwerkt.’

Christians telefoon laat een dringende pieptoon horen. Fronsens kijkt hij op het scherm en slaakt een zucht. ‘Sorry, ze vragen me om bij een overleg te komen. We zullen een korte pauze moeten inlassen.’ Hij drukt op de escapeknop van het toetsenbord en het scherm wordt meteen zwart. ‘Kunnen jullie zelf de weg terugvinden naar de receptie? Gewoon teruglopen door dezelfde gang als daarnet, langs de bestuursruimte, weet je nog?’

‘Ja, natuurlijk,’ zegt Rex.

‘Oké. Fijn.’ Christian houdt zijn hand omhoog in een verontschuldigend gebaar. ‘Zodra ik klaar ben, zal ik jullie de tank laten zien. Dit duurt hooguit een kwartiertje.’

‘Bedankt,’ zegt Parker.

Een ogenblik later is Christian de deur al uit en hij laat ons met z’n drieën achter in de zwakverlichte serverruimte. Parkers vingers zweven al boven het toetsenbord. Ik weet dat ze dolgraag nog een keer naar de software van de golftanktest wil kijken.

Haar dikke, zandblonde haar valt naar voren langs haar gezicht als ze verder naar voren leunt. ‘Denk je dat

het goed is als ik nog eens aandachtiger kijk naar wat hij ons liet zien?’

‘En hoe wil je dat doen dan?’ vraagt Rex.

Ik grijns. Parker kennende denk ik dat ik het antwoord wel weet. ‘Je hebt Christians wachtwoord onthouden van toen hij net inlogde, of niet?’

Ze knikt. ‘Denk je dat hij het erg vindt als ik... Nou ja... gewoon nog heel eventjes wil kijken?’

Ik weet vrij zeker dat Christian liever niet wil dat Parker gaat rondneuzen op het interne netwerk van Mayes Cranston. Aan de andere kant moeten we nu toch wachten tot hij terugkomt, dus dan is het toch niet erg als een van ons zich in elk geval vermaakt?

‘Dat is geen goed i...’ begint Rex.

‘Ik zou niet weten waarom niet,’ val ik hem in de rede. ‘Parker wil alleen maar even kijken naar de software voor de golftank.’

‘Ja, ik zal heus geen schade aanrichten of zo,’ zegt Parker gretig.

‘Precies.’ Ik glimlach naar haar. ‘Dat kan vast wel, toch, Rex?’

‘Misschien.’ Rex klinkt onzeker, maar Parker slaakt een kreetje van opwinding en begint al te tikken. Ze voert Christians lange wachtwoord in. Met al haar technische kennis en wetenschappelijke inzichten weet ik zeker dat Parker een briljante hacker zou kunnen zijn. Toen ik dat een keer voorstelde, keek ze me vol afgrijzen aan, zelfs toen ik zei dat er ook ethische hackers bestaan die dat met goede bedoelingen doen.

Parker zei dat zij nooit de regels zou overtreden.

Toen zei ik dat ik dat zonde vond van haar talenten.

‘Wauw.’ Rex lijkt enorm onder de indruk als de terminal opeens weer aanspringt. Christian heeft hem zo snel afgesloten dat het scherm opent bij het venster van de test dat hij ons net liet zien, inclusief al die raadselachtige diagrammen en vergelijkingen.

Ik kijk even opzij naar de tankruimte in de hoek.

‘Jammer dat we daar niet naar binnen kunnen,’ zegt Rex als hij me ziet kijken. ‘Dan kunnen we die golftank alvast bekijken voordat Christian terug is.’

In een vlaag van opwindning denk ik weer aan mama’s sleutelkaart die nog in mijn zak zit. ‘Hiermee lukt dat vast wel!’ Ik pak de kaart en zwaai hem voor zijn neus heen en weer. De laatste restjes van mijn irritatie zakken weg en maken plaats voor een golf adrenaline. Ik had een halfuur geleden echt niet gedacht dat ik met deze rondleiding zowel indruk zou kunnen maken op Rex als mama fijn kan ergeren, en dat allemaal terwijl ik werk aan ons schoolproject.

Rex zet grote ogen op. ‘Meen je dat?’

‘Kom mee!’ roep ik. ‘We gaan gewoon kijken!’

Van Sophie McKenzie verschenen bij De Fontein:

Vermist
Zusje vermist
Meisje vermist

Geloof me

1 seconde
Elke seconde telt

Dood of levend
Nu of nooit

Storm van leugens

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Storm of Lies*

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

© 2024 Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagafbeelding: Simon & Schuster

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7784 2 (ebook 978 90 261 7785 9)

NUR 283, 284